U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem se sídlem Mikulášská třída 9, Plzeň, proti žalovanému: **Karlovarský kraj**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2010, zn. 2018/SZ/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2011, č. j. 17 A 66/2010 – 22

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele JUDr. Pavlu Reiserovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 960 Kč která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 18. 1. 2011, č. j. 17 A 66/2010 – 22, (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta jako nepřípustná jeho žaloba proti vyrozumění žalovaného ze dne 9. 11. 2010, zn. 2018/SZ/10, o tom, že jeho stížnost ze dne 30. 7. 2010 byla řádně vyřízena sdělením Městského úřadu v Aši, úsekem tajemníka – oddělení kontroly, ze dne 19. 8. 2010, zn. 10/022372/ÚT-60.

Výše citované napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 26. 1. 2011. Dne 2. 2. 2011 požádal stěžovatel o ustanovení zástupce pro sepsání kasační stížnosti z řad advokátů. Následně k výzvě krajského soudu vylíčil své majetkové a výdělkové poměry a předložil i řádně vyplněný formulář (vzor 060). Krajský soud na podkladě těchto podkladů ustanovil usnesením ze dne 11. 3. 2011, č. j. 17 A 66/2010 - 40, stěžovateli zástupcem advokáta JUDr. Pavla Reisera. V závěru odůvodnění tohoto usnesení upozornil stěžovatele i jeho zástupce, že kasační stížnost proti napadenému usnesení nebyla dosud podána. Dodal, že musí být podána do dvou týdnů po doručení napadeného usnesení, přičemž tato doba neběží po dobu řízení o ustanovení zástupce, a připomněl rozhodná data. Toto usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 16. 3. 2011 a jeho zástupci dne 15. 3. 2011, a nabylo tak právní moci dne 16. 3. 2011. Následně dne 17. 3. 2011 bylo zástupci stěžovatele doručeno také napadené usnesení krajského soudu, stěžovatelova

žaloba a vyrozumění žalovaného ze dne 9. 11. 2010, zn. 2018/SZ/10, aby mohl náležitě zvážit další postup ve věci a případně podat kasační stížnost, což však nemá žádný vliv na běh lhůty pro podání kasační stížnosti.

Dne 31. 3. 2011 podal stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce kasační stížnost proti napadenému usnesení.

V písemném vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že s ohledem na datum doručení napadeného usnesení a den podání kasační stížnosti byla kasační stížnost podána opožděně, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle § 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s. požádá-li navrhovatel o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení. Smyslem tohoto ustanovení je zabezpečit, aby zástupce účastníka mohl po svém ustanovení ve zbylé lhůtě sepsat určité podání, případně je doplnit. Nedošlo-li by ke stavění této lhůty, bylo by v řadě případů ustanovení zástupce zcela bezúčelné.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 26. 1. 2011, tento den podle § 40 odst. 1 s. ř. s. určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Lhůta v souladu s § 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s. neběžela od 2. 2. 2011 do 16. 3. 2011, tj. od podání žádosti do právní moci usnesení o ustanovení advokáta, znovu počala běžet dne 17. 3. 2011 a skončila ve středu dne 23. 3. 2011. Kasační stížnost však byla podána teprve dne 31. 3. 2011, a tedy po lhůtě pro podání kasační stížnosti. Z tohoto důvodu ji Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele byla stanovena za jeden úkon právní služby učiněný podle § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti, ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 800 Kč. Odměnu za podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť tento úkon nebyl účelný, protože byl učiněný až po lhůtě k podání kasační stížnosti. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 20 % z částky 800 Kč, tj. 160 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 960 Kč. Tato výše odměny není krácena 30 %, jak se zástupce ve svém vyúčtování mylně domnívá, neboť snížení odměny o 30 % nemá oporu v advokátním tarifu, protože nedopadá na řízení ve správním soudnictví. Ustanovenému zástupci bude přiznaná částka vyplacena částka z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu